

Награђени и похваљени радови са литерарне смотре Југословенских сусрета радника „Братство-јединство“ 1980.

ЈАВОРКА ХАМОВИЋ

НЕКОЛИКО КРУГОВА СФЕРЕ РАДА

Кад ради, литерата препричавају се врела кондезованих мисли и бело усијаних речи о судбинама, намргобе-ној природи, о прогоњеним сањарима. У његовом перу живе речи знане и незнане, сузе од боли коју наносе тирани или мрачне ћуди порочних идола. Он пише живо венац речи које су и од жучи искрено горке и славне, старинске и једноставне, преплетене у стих или прозно казивање. Он је тада у сфери рада.

Кад ради сликар, небо и мразеви оживе на концима сликарског платна; ту су кичицом дозивана лица огрнута шалом што пролазе мост док се вода губи у даљини таласа; ту су ледене ливаде и перје побеђеног петла; заласци сунца док ваздух осиромашен кисеоником трепери и лепи се за стакло дана; ту су вртлози радости и презира у очима, боре на челу; наkostenена смрт, сиже и маргине догађаја и визија.

Кад ради музичар, дах успомена се у звук пише свиралом, титрајем маштовите жице и таласом октава. Зазвуче маште, давне младости кобне, особине светских радовања, плету се капи залеђене росе и падају на мразно окно, као глисандо се чују.

Сонате самоће и поетског саћа ведрина срца и мисли, прозачно долажење тонова, симфоније сањара, клавијату-ра гласова, октаве родног краја. Арсантика за сетне очи пуне влажног плама, вишегласје струне у букету корова, фолфећо за залубљене у музику. Ораториј за гласове духовног садржаја и свите за осмехнуту публику.

Кад ради градитељ мостова, далеки крајеви прећу на другу обалу реке и свет није узнемирено тућ. Обале се рукују цементним стиском руку. Река је лишена даљине;

преко мостова корачају гробови и копља историје, занесењаци и видари са котарицама лековитог биља, путују дани на супротну обалу без лабе и весала.

Кад ради плетиља нижу се конци од нити што се у ране вечери преду, мисли се о наслеђеним снеговима и пламеновима лета; фењери и лампе играју пантомиму на зидовима и прозорима тамним од ноћи док се редови укроћеног конца нижу. Плету се доламе ратарске и свечане, рухо за дар што се у сандуцима чува. Поред плетиље игра се везиља шареним памуком и иглом од светлосног зрака, обе су огрнуте плаштом сенки.

Кад ради ливац и брк и прамен гараве косе огрезу у метал од таласа пуног варишца које у калупе као сунце на запад залази у сутон челечних ливница. Из течне руде заспали сни обликованих метала, молекули челика на конструкцијама снажних лукова, распламсала ватра око метала који расте и живи из облика у облик.

Док они раде у поточари се меље зрневље са њива презрелог жита, торњевни и куле дахћу од врелине етра, пожуримо на оградe, откључајмо капије, свиће радни дан.

ЈОВИЦА БУРЧИЋ

Ј А Б У К А

*Ја видим зрнца сунца
Преточена у њену кору.*

*Сва се љупкост скупила
У луку њеног руменила.
Тишина далеког горја
Кроз петелку ушла.*

*Као да је сад дотрчала
У руке, књиге...
Похотно се ко љубавница нуди,
Док лежи на тањиру.*

*Тајним кључевима отвара уста
И ситни песак сунца просипа.*

ЉУБИНКА МИКОВИЋ

МАЈ СА КИШОМ ОД БОЛА

Мај са кишом,
киша од бола.
Једна дуга туге нас свила
а хтели смо, још песме са њим.
Данас се само птица чула.
Птицо, јеси ли знала?
За његов лет је неба мало,
тај лет смо, уз Њега, спознали
и ми.
Земљо, сво семе ће нићи
уз росу будућих лета,
које је он засејао.

Мај у тишини.
тишина у нама.
Само једна химна гором одзвања,
једна заклетва чврстића од бедема.
Душа поноса пуна.
А љубав, као Твоја према нама,
љубав као нектар међу звездама.
И снага као Твоја,
снага у нама.

Мај са кишом
мај у сузама.
Успорили Дунав и Сава.
Немоћ им се испод моста дошантава,
немоћ да исправе ток животног хода.
Корача само његова чистота
И још сто Сутјески исклесана.
И правда као Твоја,
правда у нама.

ЗЈЕНЕ ИЗ ТРЕЋЕ СМЕНЕ

корача непозната сјена
улицом окаченом о небо
моја твоја ничија
у незнању
у поспању
у мутном маштању

бигка не јењава
то очи ратују с јутарњем
бранећи тијело које се грчи
распредајући ноћ иза себе
зебе зебе
зебу зјене
ма какво пијанство
то су зјене из треће смјене
уморне навлажене

уши пуне мотора
машта метеора
а кожа ко морска дубина
препуна брома хлора
тежких бора
на повјек једва хода
вичу неки људољупци
ма не не
какав ноћни бар
то је кемије дар
то су зјене из треће смјене
црвене недоречене

неки кажу
ноћна птица лугалица
ма не људи
нема мјеста злоби
иди на газдарицу лај
ја сам из треће смјене
мира ми дај
говоре зјене
из тебе из мене
из тебе
из мене

ЖИВОРАД ПЕРИБ

ЛЕГЕНДА О ЈЕЗЕРУ

*Обриши сузе црним свитањем
да сви поверују како је опет дан.
У огромну смрт улива се река живота
у облаку сања заборављено небо
у несвакидашњој сузи
искри осмех
у ћутању проговара љубав.*

*Понире река у језеро смрти
путује облак
с неба око света
црно свитање препознаје сузу у осмеху
ћуте тишине неказане
гласаво језеро сплавари звездану игру
док светлосни јабланови расту крај обала.*

МИРОСЛАВ КОКОШАР

* * *

*Низ лице му је цурио зној
Узиданог дана.*

*Силазећи са скеле
Ноге је спустио у празно.*

*Преживео је падање
Само није пад.*

СЛОБОДАН МИЛЕНКОВИЋ

П О Р У К А

*Да сам дрво
на да на мени порасту
уместо плодова,
само деца.*

*Да растем више и више,
да љубав буде уместо кише,
крошња петокрака да процвета,
да лишћем прекријем границе света,
да ником не смета
ако на истој грани сазре Слободани
црни, жути и бели.*

*Да свет цели разумом замирине
и кише рођене у мом хладу
пожаре ратне да угасе,
да гласе слободе свемиром оплодим,
да ходим право у Сунце.*

ЛАЗАР РИСТИЋ

* * *

*Крдо белопутих, неукроћених
у јутро муњом неокруњено.*

*Ви виловити, у венама израсли,
звон копита мисли заплускује.*

*Предводника бих,
а л седла немам,
појахао маглом безума,
до сунчаних кондира,
назад да се не вратим.*

ВЛАДИМИР БУРИЋ

С Е Ч И В О

*где да те сакријем
надошних очију
црв се нада
како да те сачувам
због дана!
поглед
сагорева
заривен у тишину
страхујем
главо
где да те сакријем
не могу!*

ОЛИВЕР САРАЉИЋ

Е П И Л О Г, I

*И корак правде
пође живим песком
да оправда уверење*

*јегуље змијолико узимају море
а он ћути*

Е П И Л О Г, II

*Брзометни предлог
грлом је лебдео
Лов на срне може да отпочне*

*Челични сонет
припада овој глави*